

ליאורה בינג־היידקר

אדון עולם

אתה עורך שלחן:

פרוסות הלחם בפלסלה, הקוטג', הזיתים,
הגבינה הצהבה, העגבניה, הסימפוניה הבלתי גמורה.
מה עוד עומד בינינו הערב מלבד
בקבוק קוקה־קולה?

הזמן נוקף אצבע משלשת.

עוד מעט נשטף את הכלים
ונלך למטה.

מעבר למשוכה

קרפה דיאם!
הקדר האבוד נמצא.
אפשר לנתר לתוכו בדלוג זהיר
מעבר למשוכה.
טיבו לא השתנה: רק פתחו
פונה כעת לצד אחר, בלתי נודע.
בקצהו מזבח, אולי מדרגות לאלתר?
אפשר –
שאנו שרועים בכתיה
על איזה אי יוני שנתקע לנו בראש,
מזמרים קנוקנות:
הו, קרפה דיאם,
רק תן לנו שפתים אדמות!

פגישה עיוורת

דברת אתי על המרחב המסמן
 בדגלי הלאם, ואני
 חשבתני על מישורי הלב היתום
 שהשתרעו על פני הלילה.

שעון החל מלא את פי
 בנרדוף חרישי.
 ירח זקן פער את פיו
 ושני הנקב שלו נשרו אחת אחת
 אל תוך העלטה.

איזה מזל
 שלא ראית אותי
 בבגד ים ולא שאלת לדעתי
 על המצב הבטחוני –

בשעה שהתנעת את המכוננית
 הרמתני את פני למרחב השמימי:
 מאחורי המנוחה הזאת
 לא עמד דבר,
 מלבדי.